

זכרון עולם
 איש חי
 רב פעלים
 רודף צדקה וחסד
משה שניצר
 ז"ל
 ב"ר מנחם מנדל ז"ל
תנצב"ה

מאורות הדף היומי

עלון שבועי ללומדי "הדף היומי"

בית המדרש דחסידי סוכטשוב בני-ברוק
 כולל דחסידי סוכטשוב
 כולל "סנה משה"
 ע"ש הרה"ח ר' משה יצחק זיסר ז"ל
 בית מדרש
 למגידי שיעור "דף היומי"
 חתום סופר 3 ת.ד. 471 ב"ב טל. 5775333-03

זכרון עולם
 האשה
 החשובה ורודפת
 צדקה וחסד
ורדה שניצר
 ע"ה
 ב"ר מאיר ז"ל
תנצב"ה

יו"ל ע"י ביהמ"ד למגידי שיעור "דף היומי" בראשות הגר"ד קובלסקי שליט"א ♦ לע"נ הר"ד מרדכי קלמן (מוטי) זיסר ב"ר משה יצחק ז"ל

גליון מס' 1044

מסכת בכורות ל"ט - מ"ה ♦ עוקצין ב', ז' - ג', ב'

בס"ד, כ"א אייר תשע"ט

השבוע בגליון

- ♦ גזע המרינו נטול אליה
- ♦ כבשים גבוהים מגמל
- ♦ שתיית מים בפני רבים
- ♦ פדיון הבן מספק

- ♦ האם אותר הסלע המבוקש שנים כה רבות?
- ♦ אויר כלי חרס
- ♦ טומאת 'תוך'
- ♦ מיהו כבש?

דבר העורך

סיפור מהג'ונגל

המכתב הבא נכתב על ידי יהודי יקר עד למאד, אשר בשנים האחרונות זכה להתחמם לאורה של תורה, ובאחד הימים, לאחר שזכה לסיים מסכת במסגרת הדף היומי, הוא העלה על הכתב את רגשותיו הגואים, בצורת סיפור מעניין.

★ ★ ★

הוא מתח את איבריו הלאים והביט סביבו. שנת הלילה הרוחשת בינות לאלפי היצורים המעופפים בגדלים שונים סובבו את אוהל המשלחת, לא היתה מן הטובות שחוה בימי חייו, אך האווירה היתה פסטורלית. מדהימה.

שמש אדומה בצבצה מעבר לרכס הרי הגעש הכבויים בגבול טנזניה קניה, ויצרה משחק של אור וצל על אדמת הסלעים הנדירה אשר הצמיחה סוגים שונים של צמחיה עשירה.

כאן, בלבה של אפריקה, בחברת מספר לבנים משוגעים לדבר, הוא זכה לחוות את הטבע במלא עוצמתו. מבוקר עד ליל הם מוללו בידיהם צמחים שונים ומשונים בסוונת הדשאים, המבורכת בעשבי מרפא מזנים רבים, במטרה להשלים מחקר רחב היקף על סוג מסויים של צמחי מרפא.

למרגלותיו של הר געש קטן הם הקימו את בקתתם הדלה, ובסתר ליבו הודה, כי אילו היה יודע מראש באילו קשיים יתקלו במקום זה, ספק אם היה גורר את עצמו להרפתקאה זו. התנאים לא היו קלים. מזג האוויר היתל בהם ללא הרף, יתושים טורדניים טשטשו את חוש שמיעתו זה מכבר, והילידים המקומיים, שלא זכו לסייע בשכר לחברי המשלחת, תרמו את שלהם, בהערמת קשיים שונים ומשונים,

דף לז/ב-לח/א

האם אותר הסלע המבוקש שנים כה רבות?

כידוע, קיימות שתי שיטות לחישוב שיעורי חז"ל בטפח, אמה, אגודל, רביעית, כזית, כביצה ועוד. המחלוקת קיימת שנים רבות, אך בדור האחרון היא נודעה כמחלוקת ה"חזון איש" זצ"ל והגאון רבי חיים נאה זצ"ל, משום ששני האישים הדגולים כתבו על נושא זה ותרגמו את השיעורים לפי המידות הנקוטות בזמנינו. לשם הדגמה נציג את הטפח, של"שיעור חזון איש" הוא 9.6 ס"מ ול"שיעור רבי חיים נאה" הוא 8 ס"מ. בשיעור טפח בלבד, ההבדל אינו בולט כל כך, אך הוא גדל והולך ככל שמתרבה השטח שיש למדוד.

ספרים רבים נכתבו אודות בירור השיטות, הוכחות, דחיות, ראיות, קושיות ותירוצים, מן המשניות, מן הגמרא ומן המדרשים.

סלע נירונית: אחת ההוכחות, לכאורה, שהתגלעו בשנים האחרונות ממש, לא עלתה לפני כן על שולחן הפוסקים, מן הסיבה הפשוטה - היא התגלתה רק לאחרונה. במה דברים אמורים? בסלע נירונית, המוזכר בסוגייתנו.

חז"ל השתמשו מספר פעמים במטבע בשם סלע, כדי לציין גודל מסויים. בגמרא (חולין נב) נאמר, כי "נקדרה כסלע טריפה, שאם תמתח תעמוד על טפח". גמרא זו מתייחסת לשיעור חור באבר של בעל חיים, שמחמתו בעל החיים נחשב טריפה. בעלי התוספות (ד"ה "לכשתמתח"), והרא"ש (פ"ג סי' ל"ג), מפרשים, כי קוטר הסלע המדובר הוא שליש הטפח.

לו רק היינו מצליחים לאתר את הסלע המדובר, מיד היתה מונחת לפנינו מידת הטפח המדוייקת. דא עקא, שקיימים שבעה סלעים שונים, בעלי מידות שונות, החל מסלעיו של אלכסנדר מוקדון, אשר מלך בראשית ימי בית שני, וכלה בסלעים שהוטבעו על ידי מלכות הסאסאנים הפרסית, אשר שלטה בבבל בימי האמוראים, ולכל סלע צורה שונה מלזולתו.

ברם, דברי גמרתנו משלימים את התמונה. רב נחמן אומר, כי הסלע המדובר על ידי חז"ל, קטן מ"סלע נירונית". בשנים האחרונות נמצאו אלפי סלעי נירונית, סלעים שהוטבעו על ידי נירון

צעילוי נשמת

הר"ר **אברהם ברנשטיין** ז"ל
 ב"ר אביגדור הכהן ז"ל
 נלב"ע כ"ו באייר תשס"ה
תנצב"ה

צעילוי נשמת

מרת **לאה עמאר** ע"ה
 בת רחל ע"ה
 נלב"ע כ"ו באייר תש"ע
תנצב"ה
 הונצחה ע"י בני המשפחה שיחיו

צעילוי נשמת

הרב **בן ציון פיגלסון** ז"ל
 ב"ר משה הלוי ז"ל
 נלב"ע כ"ג באייר תשל"ה
 ריבץ תורה לעדרים ביישיבת ת"א
תנצב"ה
 הונצח ע"י ילדיו שיחיו

נר ה' נשמת אדם

לעילוי נשמת
 מרת **חיה מובשובסקי** ע"ה ב"ר זלמן ז"ל
 נלב"ע כ"א באייר תשמ"ט **תנצב"ה**
 הונצחה ע"י המשפחה שיחיו

קיסר שמלך בשלהי תקופת בית שני. על כל סלע מוטבעת דמותו של נירון קיסר, בתוספת הכיתוב "נירון אוגוסטוס" מצידה האחד, ובצידה השני מוטבעת דמות עיט וענף עץ דקל. רבים מן הסלעים מוצגים במוזיאונים שונים ברחבי העולם, וקוטלגו בקטלוגים לענייני מטבעות עתיקות. היקפו של סלע זה הוא שמונה ס"מ בקירוב.

חשיפה זו, מסייעת, לכאורה, לשיעור הגר"ח נאה זצ"ל, והיא נידונה רבות בבתי המדרשות ובספרות ההלכתית (עיי' בכל הנ"ל בספר "מידות ושיעורי תורה" עמ' י"ז, קנ"ט-קס"ו, ושם בעמ' קס"ה תמונת סלע נירונית בגודל מדוייק. ועי"ש עמ' ק"ס בהערה, שנמצאה גם סלע נירונית בקוטר 2.8 ס"מ שהיקפו כ- 8.8 ס"מ, ועי"ש בעמ' י"ז שלא נמצא סלע נירונית גדולה מזה). אולם, אין להתעלם מן העובדה, כי רש"י (שם), חולק וסובר כי מדובר על סלע שקוטרו שני שלישי הטפח, ומכאן שסלע הנירונית שנמצא, אינו תואם לסלעים שחז"ל השתמשו בהם כדוגמא [ע"ע בשו"ת רבי עזריאל הילדיסהימר זצ"ל ח"א סי' ר"י שאין לסמוך על ראיות מוטבעות עתיקות. ועיי' בספר "מידות ושיעורי תורה" בהקדמה מש"כ ע"ד].

דף לח/א כל שאין לו תוך בכלי חרס

אור כללי חרס

בין הנושאים הנלמדים השבוע בדף היומי, אנו נדרשים גם לדינים המיוחדים של כלי החרס, אשר אינם נטמאים ככל הכלים. כל כלי שנגעה בו טומאה, הרי הוא טמא, ואילו החרס 'מיוחס'. טומאה הנוגעת בדפנותיו החיצוניות, אינה משפיעה עליו מאומה, ואילו טומאה החודרת לתוכו, מטמאה אותו גם אם לא נגעה בו, אלא די בכך שהיא נכנסה לחללו של הכלי, אף אם לא נוצר כל מגע בין הטומאה לבין הכלי.

בשוורת הבאות, נתמקד בחקירה יפה לגבי מהות דין הטומאה של כלי החרס.

נגיעה באוויר: ניתן להסביר בשני אופנים את הגדרת הטומאה של כלי חרס. אפשר, שטומאה הנכנסת לחלל הכלי נחשבת כמי שנוגעת באווירו, ואז הכלי נטמא ב"טומאת מגע", שהיא אחת הדרכים המוכרות לקבלת טומאה, ובכל זאת, אף על פי שכלי חרס מקבל טומאה באמצעות מגע, גזרה חכמתו יתברך שמגע באווירו הפנימי בלבד מטמא אותו.

טומאת 'תוך': אפשר גם לפרש, כי לעולם כלי חרס אינו נטמא על ידי טומאת מגע, ולפנינו אמצעי הטמאות חדש, "טומאת תוך", שטומאה הנמצאת בתוך כלי החרס, מטמאתו.

וגם נפקא מינה נאה יש לחקירה זו, כדי להבינה כיאות. מה דינו של כלי חרס שטומאה נשקה לחללו. הוי אומר, הטומאה נגעה באוויר החלל של הכלי, אך היא לא נכנסה לתוכו [דוגמא לדבר, הדורך על הקרקע, נוגע בה אך אינו נמצא בתוכה]. אם טומאת כלי חרס היא טומאת מגע, הרי הטומאה נגעה באויר כלי החרס והוא נטמא. ברם, אם כלי חרס נטמא על ידי "טומאת תוך", במקרה זה הטומאה לא היתה בתוך כלי החרס, והוא לא נטמא (עיי' חידושי רבינו חיים הלוי על הרמב"ם הל' מטמאי משכב ומושב ובחזון איש כלים סי' י"א אות י"ב).

דף מ/ב בטלה שלש

מיהו כבש?

סוגייתנו העוסקת בבעלי חיים נטולי איברים שונים, מציינת מי מהם נחשב בעל מום, ואינו ראוי לעלות על המזבח כקרבן, ומי מהם אינו בעל מום. בין היתר משנתנו מציינת את הטלה, הלא הוא הכבש, שאם ניטל זנבו ונתרו בו שלש חוליות בלבד, הרי זה מום, אך אם נתרו בו ארבע חוליות, אינו בעל מום.

גזע המרינו נטול אליה: כיום קיימים מינים רבים של כבשים, מהם שונים זה מזה, והעיקר, הנוגע לעניינו, נטולי אליה! הכבש המצטייר במוחנו הוא בעל אליה, הלא הוא הזנב, שהתורה ציוותה להקריבו על המזבח (ויקרא ג/ז-ט): "אם כשב הוא מקריב... והקריב מזבח השלמים... האליה תמימה". אחד הגזעים הנפוצים כיום בעולם, הוא גזע המרינו, שמוצאו מספרד והוא מהווה כחמישית מכלל הכבשים בעולם, והוא מבוקש ביותר בגין צמרו המשובח, צמר פלומתי, עדין גמיש ומסולסל, וכן, גם הוא, חסר אליה. האם הוא הכבש שעליו דברה התורה? האם מצמרו ניתן לטוות ציצית, לקיים בו מצוות ראשית הגז, היש בו איסור כלאים, האם ניתן להעלותו על המזבח?

שינוי מחמת תנאי הסביבה, אינו משנה את מינו של בעל החיים: הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל (שו"ת "אגרות משה" או"ח ח"ד סי' קכ"ג) מוכיח מן הגמרא (ב"ק נה/א), כי שינויים שאירעו בבעלי חיים, מחמת שינויי מקומות ואקלים, אינם משנים את זהותם. הגאון רבי שמואל הלוי ואזנר זצ"ל (שו"ת "שבט הלוי" ח"ח סי' רל"ו) מחזק את דבריו בכך, שבתורה נזכרו שלשה מינים של בהמות טהורות

החל מפזיזור אבקה בעלת ריח מצחין באזור הצמחים, וכלה בהטיית זרם השופכין של הכפר, ליד מקום שנתם של הפולשים.

חבריו עדיין לא התעוררו. הוא הרים את מכסה האוהל, שפת מי נחל צוננים לתוך פינג'ן והצית אש בזרדים יבשים שליקט סביבות האוהל. כשכוס קפה מהביל בידיו יצא מידוענו את האוהל לעבר סלע רחב, עליו אהב לשבת ולהשקיף על המרחבים.

כעבור זמן מה הוא שב אל האהל ולחרדתו שמע קולות לוחשים בתוכו בשפה המקומית. הוא לא נמנה על סוג האנשים הששים אלי קרב, ולפיכך רווח לו בעת שנוכח כי הילידים שפלשו אל הבקתה אינם נושאים עליהם כלי זין כל שהם, אלא הם מרוכזים, ראשם רובם, סביב חפץ כל שהוא שהיה בבקתה.

לאחר שאזר אומץ והבטיח לחזור למטוב בהזדמנות הראשונה, הוא נכנס חרישית אל הבקתה, ומצא את הילידים נועצים את מבטם במחשבו הנייד, שהפיץ אור קלוש באפלולית ששררה בבקתה. איש מהם לא דיבר, וברקע נשמע זמזום המאוורר הזעיר שבתוך המחשב, שחופר מפעם לפעם על ידי בעל כנפיים שחתך את האוויר.

מה זה? נשמע אחד מהם שואל את חבריו. הוא ידע את ניבם, נמעט התאפק לענות לו, אך החליט להסות ולראות כיצד יתגלגלו העניינים.

לאחר לכבטים ארוכים החליטו בני השבט כי ככל הנראה הם ניצבים בפני עששית של האדם הלבן. כך הם מאירים את בתיהם הסיקו, נוכח האור החיוור שבקע מן המסך.

האמיץ שבחבורה ניסה להרים את הפנס' והופתע להיווכח כי הוא כבד מאד. הוא הניח אותו בהירות ובדממה, והפטיר, גזיר העץ שלנו מאיר בעוצמה רבה יותר, והוא אינו כבד כל כך. מוזר.

אחד מחברי המשלחת הסתובב על יצועו, והילידים ביקשו להימלט על נפשם, אך למרבה התדהמה הם נתקלו במידוענו שעמד שיעון על פתח הבקתה ושטה את שארית הקפה מכוסו.

מה לא הבנתם? הוא פנה אליהם במאור פנים. זו היתה הזדמנות פז לרכוש את אמונם, והוא לא התכוון להחמיץ אותה.

אולי תאמר לנו, מה זה הדבר המוזמזם הזה? **בהתרגשות** רבת! הוא הזדקף על מקומו והכריז בפאתוס מחשבתי!! אחת היצירות השימושיות ביותר בעת האחרונה. קשה לדמיין את העולם המפותח בלעדיו. תזכרו היטב את השם הזה. מחשב.

המבוגר שבחבורה, והפיקח שבהם, המשיך להקשות: אדוני, האור שהוא מפיץ קלוש כל כך, אפילו לפלות את הכינים מן הבגדים אי אפשר לאורו. הרוח שהוא מייצר חלשה כל כך, שאין בכחה להניף זבוב קטן. על מה אתה מדבר, איזו יצירה שימושית?

הוא לא ניסה להסביר מאומה. חברי המשלחת התעוררו באחת לקול צחוקו המתגלגל וצפו מבעד קורי השינה בחבורת הילידים שהביטה בו כעל אומלל, בעוד צחוקו הולך וגובר.

★ ★ ★

האדם הינו מכונה מופלאה.

נשמה אלוקית המורכבת בגוף.

יכולותיו של גוף האדם מוגבלות ביחס לבעלי חיים שונים בעולמנו. דג קרפיון העולה על שולחנו בשבת, אינו מתאמץ כשהוא שוחה במהירות המשתווה לזו של השחיין המהיר ביותר בעולם. הקוף נהנה מאד בשעה שהוא מנתר בין העצים, והוא אינו נאלץ להקדיש את מרבית שנות חייו לאימונים מפרכים כדי להצליח בפעלוליו. הפיל מרים בהינף חדק משקל עצום, כזה שהאיש החזק ביותר בעולם יכול לקרסו תחתיו. האם צריך להמשיך? על חוש הריח של הכלב, או על נדידת העופות? דומה שלא.

בעלי החיים, מיטיבים, איפוא, לעשות את כל הפעולות הפיזיות שהאדם עושה, והם עושים זאת בצורה טובה יותר, באמצעים זולים בהרבה, אף על פי שהם מצויידים ביכולת שכלית עלובה.

בלבד, כבשים, עיזים ובקר, ומאחר שבעלי החיים הנידונים טהורים, ורוב סימניהם דומים לכבשים, הרי הם נחשבים כבשים לכל דבר ועניין, שטבעם השתנה מחמת תנאים סביבתיים וכדומה.

כבשים גבוהים מגמל: הנה, הוא מוסיף, בעלי התוספות (מנחות פז/א ד"ה "שגובה") כותבים, כי הכבשים שהוקרבו כקרבת התמיד, היו גבוהים יותר מגמל! הרי לנו, כי גם כבשים השונים מאלו המצויים, נחשבים ככבשים לכל דבר ועניין.

ברם, הוא מסייג את דבריו, כי יש להסתפק, אם כבש נטול אליה ראוי להקרבה כקרבת על המזבח, שכן, במשנתנו מבואר, כי כבש נטול אליה הוא בעל מום. מאידך, יתכן, שדווקא כבש השונה משאר הכבשים בחסרון אלייתו, נחשב בעל מום, אך אם נשתנה טבעם והם נטולי אליה, שמא אין זה נחשב מום.

הוא מסיים את תשובתו בציטוט דיוק נפלא של המלבי"ם. עיתים שהתורה מכנה את הכבש 'כבש' ועיתים שהיא מכנה אותו 'כשב'. שמו 'כשב', אומר המלבי"ם, בא על שם שצמרו של הכבש מתכבס, שהוא משמש לבגדים. ואילו שמו 'כשב' בא לו "מצד חוזק גופו, כש, עב, כמו שמנת עבית כשית, והוא מצד אלייתו", שהיא שמנה וגדולה. יש להבחין, אומר המלבי"ם, כי רק במקומות שבהם מצויין כי יש להקריב את האליה, הוא מכונה 'כשב'. נמצאנו למדים, אומר בעל "שבט הלוי", כי השם 'כשב' יאה גם לכבש נטול אליה, ורק השם 'כשב' מתעטר על הכבש בעל האליה. לפיכך, לגבי שאר דיני התורה, לבד מאשר קרבנות שלגביהם יש להסתפק, כבש נטול אליה הוא כבש במלא מובן המילה.

דף מד/ב ואין שותין מים בפני רבים

שתיית מים בפני רבים

התורה מעדנת את לומדיה ומשגבת לרום השמים את מעלת ההוגים בה יומם וליל ושוקדים בה כל חייהם, עד שהם מתעלים לדרגות גבוהות. אנו יודעים זאת, והשבוע גם נוכל להווכח בזאת, על ידי לימוד גמרתנו.

אמרה מיוחדת אומר רבי אבא בריה דרבי חייא בר אבא: "ואין שותין מים בפני רבים". רש"י (ד"ה "ואין שותין מים") מפרש: "דרך תלמיד חכם להיות צנוע באכילה ובשתיה". נמצאנו למדים, כי הנהגה זו נאמרה בתלמידי חכמים, אשר נפשם מתעדנת והצניעות היא מנת חלקם.

ברם, הפוסקים לא הסכימו ביניהם על איזה משקים מדובר ובאלו מקרים. מחלוקתם נובעת מדברי בעלי התוספות (ד"ה "ואין שותין מים") השואלים מן המסופר בגמרא (פסחים פ"ב) על אחד האמוראים ששתה כוס בפני ציבור. בעלי התוספות מתרצים, ונצטט את לשונם כדי להבין את מחלוקת הפוסקים: "היינו בשעת סעודה... ובהלכות דרך ארץ אמרינן דברבים הופך פניו לצד אחר ושתה מים נראה דנקט מים לפי שאין רגילין לשתות כולן מים אלא הצמא בלבד אבל שאר דברים רגילין לשתות יחד".

ה"מגן אברהם" (או"ח סי' ק"ע) סובר, כי לעולם על תלמיד חכם לשתות בצניעות, לבד מאשר משקים שאינם מים ובתוך הסעודה בלבד. אולם, לדעת האליה רבה (שם) כוונת בעלי התוספות היא, שהנהגת תלמידי החכמים אינה אלא לגבי שתיית מים שלא בשעת הסעודה. כלומר, מידת הצניעות היא שלא לנהוג באופן המעורר תשומת לב מיותרת. מעתה, שתיית משקאות בחברת רבים, מקובלת בכל המקומות, שהכל סועדים את לבם ומרוויים את צמאונם במשקאות, ולוגמים יינות. ברם, אין זה נהוג להתכנס לשתיית מים. לפיכך, על תלמיד חכם להמנע משתיית מים בפומבי לעיני הרבים (עיי"ש שמביא לכך מקור מפסקי תוס' ועיי"ש בשע"ת ס"ק ד').

גאון קדמון, בשם מוהר"ר יעקב יהודה אויש מפראג, כתב הגהות על ה"אליה רבה" (נדפסו לאחרונה במהדורת ה"לבוש" זכרון אהרון), והוא מביא ראיה מופלאה מרש"י כשיטת ה"אליה רבה", שלא נאסרה אלא שתיית מים שלא במקום סעודה.

בגמרא (שבועות מ"א) מסופר, כי פעם אירע שריש לקיש נמנע מלהגיב על דברים שאמר רבי יוחנן, מפני שבאותה עת הוא שתה. רש"י מוסיף על אתר, שהוא שתה מים בבית המדרש. מניין ידע רש"י שהוא שתה מים דווקא? אין זאת, אלא שרש"י התקשה מדוע השתיה מנעה ממנו לשמוע את דברי רבי יוחנן. על כרחך, שמפני הצניעות הוא הסב את פניו בעת ששתה. מכך הסיק רש"י שהוא שתה מים, כשיטת ה"אליה רבה", שרק בעת שתיית מים, שלא בשעת סעודה, על תלמיד חכם להסב את פניו...

להלכה, כתב ה"ברכי יוסף" (שם), כי הלכה זו נוהגת ביחידי סגולה בלבד שבכל דור ודור [כדעת ר"ת בתוספות]. אולם, ה"משנה ברורה" (שם ס"ק י"ג) כותב בפשטות: "אין דרך ארץ לתלמיד חכם לשתות... והוא מביא את שתי השיטות הנזכרות, ואינו מציין כי המדובר ביחידי סגולה בלבד.

מותר האדם מן הבהמה - אָיִן.
מה נותר לו לאדם - המוח, כמובן.
המשכיל אשר יימשך אל החוכמה האלוהית האמיתית, אל תורתנו הקדושה, יעניק למכונה המופלאה שהופקדה בידיו את השימוש הנכון, ויפיק ממנה את התועלת הרצויה. הוא לא ישתמש בה בתור פנס ולא בתור מאוור, אלא כבן אדם!

המעוניין לזכות את הרבים בסיפור מעניין, או בעובדה מרתקת שניתן ללמוד מהם מוסר השכל, מוזמן לפנות למערכת מאורות הדף היומי, ואנו נפרסם זאת בע"ה בטור זה. כתובתנו: ת.ד. 474 בני ברק, ספק: 03-570-67-93 דוא"ל: mendelson@meorot.co.il

בברכת התורה, העורך

פנינים

דף מד/א עור

עור ורואה

סח הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל: בהמה שאינה רואה מוגדרת בתורה עֵוֶה (ויקרא כב/כב), שהוא ביטוי של מהות, לאמור, בהמה זו אטומה מראה - עֵוֶה, בשונה מן האדם שאינו רואה, המכונה עיוור. **זאת**, משום שהאדם שכהו עיניו, יכול 'לראות' דברים רבים אחרים, כגון, לראות את הנוול... (אזנים לתורה ויקרא כא/יח [וע"ע שם דברים טו/ כא]).

דף מד/ב ואין שותין מים בפני רבים

חיים בלי אכילה ושתייה

בגמרא נאמר, כי תלמידי חכמים אינם שותים מים בפני רבים, מחמת צניעותם. **בעל** "נועם אלימלך" זיע"א (פרשת חקת ד"ה ויקחו אליך) כותב: "הצדיק אוכל בקדושה ובטהרה ובמחשבות קדושות, ואם היה באפשרי בלא אכילה לא היה אוכל, כמבואר בספרים, והצדיקים אוכלים בסתר וביחידות מחמת הבושה שבשוים לאכול כי נפשם חשקה תמיד בדביקות השם יתברך ולהיותם כמלאכי אלוקים, שאין בהם אכילה".

חוויה רוחנית מרגשת

ספרון חודשי ללימוד יומי קצר בכל יום משנה אחת הלכה אחת וקטע מהגמרא

לחודש התנסות חינם! חייג עכשיו: *3029

או שלח מייל לדוא"ל veten@meorot.co.il

